90 წუთი შეტევაში

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 1 ოქტომბერი.

“დინამო” (თბილისი) _ “დნეპრი” (დნეპროპეტროვსკი) _ 3:0 (0:0).

“დინამო”: გოგია, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, ხურცილავა, ებრალიძე, გავაშელი (პეტრიაშვილი), მ. მაჩაიძე, ასათიანი, გუცაევი, გ. ნოდია, ყიფიანი.

“დნეპრი”: კოლტუნი, არტიუხი, ნაიდა, ივანოვი, ბოგდანოვი, ნაზაროვი, შნეიდერმანი, ევსეენკო, ფედორენკო (კოშლატენკო), პილიპჩუკი (ხრისტიანი), რომანიუკი.

მსაჯი: მ. ჩერდანცევი (ალმა-ათა).

მიმდინარე ჩემპიონატის პირველ წრეში, როცა დნეპროპეტროვსკში ხვდებოდნენ ერთმანეთს, “დნეპრი” და თბილისის “დინამო” ახლო მეზობლები იყვნენ და ამიტომ მატჩს დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა მათთვის. დინამოელები მაშინ წინ იყვნენ, მაგრამ მასპინძლებმა შეძლეს არა მარტო საპასუხო ბურთის გატანა, არამედ 2 ქულის აღებაც.

მეორე წრეში დაახლოებით ასეთივე სიტუაცია შეიქმნა: ორივე მეტოქე კვლავ ახლოსაა ერთმანეთთან სატურნირო ცხრილში. ამასთან, ორივეს საპრიზო ადგილზე გასვლის რეალური შანსი აქვს. ასეთ ვითარებაში ბრძოლას, ცხადია, საგანგებო მნიშვნელობა ენიჭება.

მატჩის საერთო მსვლელობაზე და მის შედეგზე დიდი გავლენა იქონია დასაწყისმა, პირველივე წუთებმა. ეს წუთები თბილისელთა ისეთი შტურმით აღინიშნა, რომ “დნეპრის” მთელი შემადგენლობა იძულებული იყო თავის საჯარიმო მოედანზე მოეყარა თავი მდგომარეობის სახსნელად. ვის არ ნახავდით იქ _ ნახევარმცველებს, ცენტრალურ თავდამსხმელს, გარემარბებს და მათთან _ “დინამოს” მცველებს, რომლებიც ნახევარმცველებთან ერთად ხშირად თავიანთი ფუნქციების შესრულებით თითქმის არაფრით განსხვავდებოდნენ ფორვარდებისგან.

პირველ 5 წუთის მანძილზე სტუმრების კარი ბეწვზე გადაურჩა ხიფათს ყიფიანის, ხურცილავას, გუცაევის დარტყმების შემდეგ. ამას მოჰყვა ძოძუაშვილის, ასათიანის, მაჩაიძის დარტყმები, მეკარე კოლტუნი ძლივს აუდიოდა ამ შეუჩერებელ “სეტყვას”. მინდვრის მოთამაშეები კი ცოტა ხნითაც ვერ ტოვებდნენ საჯარიმო მოედანსა და ასწრებდნენ მხოლოდ ბურთის საკმაოდ უთავბოლო მოგერიებას. მართალია, იყო მომენტი, როცა შნეიდერმანმა გარღვევაზე გაიყვანა ევსეენკო და ამ უკანასკნელმა ახლოდან ბურთი მიზანს ააცდინა, მაგრამ ეს კონტრშეტევა გამონაკლისი, ეპიზოდი უფრო იყო, რომლის მსგავსი შემდგომში აღარც გამეორებულა.

საუკეთესოდ ითამაშა ჩვენი გუნდის თავდასხმაში ყიფიანმა, რომელმაც თამამად აიღო ლიდერობა და მთავარი შემტევი ძალის მოვალეობანი. მას თავიდანვე შესაფერისი მხარდაჭერა რომ ჰქონოდა ნოდიასა და გუცაევისგან, “დნეპრის” დამარცხების საქმე შესვენებამდე მოთავდებოდა.

დინამოელთა განუწყვეტელ იერიშებში გავიდა 15, 30, 40, 45 წუთი, ანგარიში კი არ ჩანდა. უნდა აღინიშნოს სტუმრების ბრძოლისუნარიანობა, თავგამოდება, მატჩის მოგების გარანტია კი, სიმართლე რომ ვთქვათ, უნდა შექმნილიყო თავიდანვე. სწორედ იმ პერიოდში, როცა დინამოელები მდგომარეობის სრული ბატონ-პატრონი იყვნენ და საამისოდ ბევრი აშკარა შესაძლებლობაც ჰქონდათ.

მაგრამ, როგორც იტყვიან, სჯობს გვიან, ვიდრე არასდროს. მასპინძელთა დიდმა უპირატესობამ “მატერიალური” შედეგი შესვენების შემდეგ მაინც გამოიღო და შეტევებსაც უფრო მიზანდასახული ხასიათი მიეცა.

როგორც კი თამაში განახლდა, მასპინძლებმა კვლავ შეუტიეს მეტოქეს: ძოძუაშვილმა კარგ პოზიციაში მიაწოდა ხურცილავას. ამ უკანასკნელის მძლავრი დარტყმის შემდეგ ბურთი მოხვდა ერთ-ერთ მცველს, შემდეგ აღმოჩნდა ყიფიანთან, რომელმაც ზუსტად გაგზავნა იგი ბადეში _ 1:0.

ამ გოლმა საბოლოოდ მოაწესრიგა თბილისელთა საიერიშო კომბინაციების ეფექტურობა, ნერვიულობა დაცხრა, ამოქმედდნენ ნოდია და გუცაევიც და 58-ე წუთზე “დნეპრს” ხელმეორედ მოუხდა თამაშის დაწყება ცენტრიდან გავაშელის ძლიერი დარტყმის შემდეგ _ 2:0.

სტუმრებმა სცადეს კონტრთამაშის შექმნა, საამისოდ შეცვლათა სრული ლიმიტიც ამოწურეს, მაგრამ მდგომარეობის ხსნა მათს ძალებს აღემატებოდა. 77-ე წუთზე ყიფიანმა საჯარიმო დარტყმა გაითამაშა ასათიანთან. ძელიდან უკუგდებული ბურთი კარისკენ გაგზავნა მაჩაიძემ. მას მიუსწრო ნოდიამ და დნეპროპეტროვსკელთა კარში მესამე ბურთი აღმოჩნდა.

რ. ქორიძე.
“ლელო”, 3 ოქტომბერი, 1972 წ.